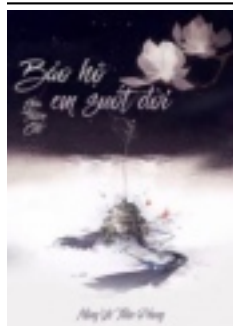

Bảo Hộ Em Suốt Đời

Contents

Bảo Hộ Em Suốt Đời	1
1. Chương 1-1: Giới Thiệu	1
2. Chương 1-2: Xuyên Thư	2
3. Chương 2: Trường Lưu	7

Bảo Hộ Em Suốt Đời

Giới thiệu

Thể loại: Đồng nhân, bách hợp, xuyên khôngEditor: LTheG99Giới thiệu của bạn Editor: Đồng nhân,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-ho-em-suot-doi>

1. Chương 1-1: Giới Thiệu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tên bản QT: Xuyên qua Hoa Thiên Cốt chi hộ người suốt đời (Thỉnh đừng hỏi lại)

Một nữ sinh viên hiện đại chỉ đam mê đọc sách - Thiều Nguyệt, không hề hứng thú với thú tiêu khiển coi TV lại kiên nhẫn ngồi nghe con bạn lải nhải kể về cốt truyện Hoa Thiên Cốt, nghe xong thật sự bất bình về nhân vật Bạch Tử Họa, vô cùng phản cảm với chuyện hãm ta ngược Hoa Thiên Cốt, tuyên bố rằng nếu mình là Bạch Tử Họa thì chắc chắn sẽ bảo hộ Hoa Thiên Cốt suốt đời, không để nàng chịu bất cứ tổn thương nào. Ai dè sấm đến trước, sét kéo theo sau, cô xuyên đến thế giới của Hoa Thiên Cốt, trở thành tiểu đồ đệ của Chương môn Trường Lưu, sư muội Bạch Tử Họa. Cô nỗ lực tu hành, nghĩ cách để tìm thấy Hoa Thiên Cốt, vốn định ngăn cản nàng yêu Bạch Tử Họa, kết quả đúng là cô đã thành công, nhưng vì sao tự dưng Hoa Thiên Cốt chuyển sang ái mộ mình, cô tuyệt nhiên không lí giải nổi.

“Sư tôn, sư tôn, người xem con luyện thể nào rồi?” Hoa Thiên Cốt hươ hươ thanh kiếm, lại ngồi bên cạnh Thiều Nguyệt.

“Tiểu Cốt, luyện kiếm thì phải tập trung tinh lực, không được mất tập trung.”

.....

“Sư tôn, con yêu rồi, phải làm sao bây giờ?”

“.....” Ngay lúc đó Thiều Nguyệt nghĩ, chẳng lẽ không thể thay đổi nội dung truyện ư?

“Sư tôn, trong cơ thể con ẩn chứa Hồng hoang chi lực, toàn bộ thiên hạ đều là kẻ địch của con.”

“Tiểu Cốt, vì sư từng nói sẽ che chở cho con, thì chắc chắn sẽ bảo hộ con suốt đời.”

Sư tôn, người cứ như vậy, bảo con hạ quyết tâm ngừng yêu người thế nào bây giờ?

Editor thân yêu sinh năm 99 của các bạn đây

Mình dạo này bận, bận, bận kinh khủng Nhưng tại lúc rảnh rỗi cũng muốn edit chút, mà edit hiện đại hoài cũng ngán, mình đào hố mới chuyển qua chuyển lại cho vui. Tất nhiên mình vui chứ các bạn chẳng vui chút nào, tốc độ ngày càng chậm đi mà =)))

Nhưng mình thích Hoa Thiên Cốt, nên mình quyết định rước em nó về:3 Bộ này rất hay, sẽ càng hay hơn nếu các bạn đã xem qua nguyên tác:3 8 a

Mình thực sự mong các bạn sẽ ủng hộ mình lâu dài

Truyện dịch với mục đích phi thương mại, trước khi bê đi đâu hay chuyển ver (dù xác suất có vẻ thấp) xin hãy liên lạc hỏi ý mình trước, up lên web hay forum nào thì nhớ thêm link dẫn wattpad này cho mình:v

*Chú ý: Đây là Bách hợp tiểu thuyết:> Xin tránh trường hợp vô cmt hỏi “ơ sao hai chị gái xinh đẹp lại yêu nhau thế?” nhé

2. Chương 1-2: Xuyên Thư

Dạo gần đây đâu cũng bàn tán về bộ phim Hoa Thiên Cốt, Thiều Nguyệt bắt đầu đi lác đầu, thậm chí nghĩ, bộ phim này thì có gì hay, thế mà một đám người suốt ngày tung hô, thậm chí còn có kẻ hâm mộ cuồng nhiệt đến phát điên phát rồ.

“Này...” Thiều Nguyệt buông quyển sách trên tay xuống, nhìn sang bên cạnh, người bạn tốt của mình - Tiểu Vũ đang khóc lóc nức nở, cô lấy khăn đưa nó. “Nếu thương tâm như vậy thì đừng xem làm gì.”

Ai ngờ Tiểu Vũ phản ứng mạnh mẽ. “Mày thì biết cái gì, chính cái thể loại ngược tâm mới khiến người ta muốn ngừng cũng không được đó!”

“Được rồi, được rồi, vậy mày coi tiếp đi.” Thiều Nguyệt quay đầu lại, tiếp tục đọc sách.

Tiểu Vũ liếc mắt nhìn Thiều Nguyệt, đột nhiên xán đến, huých huých tay cô. “Ê, Tiểu Nguyệt, sao mày không xem thử, thật sự rất hay á.”

Thiều Nguyệt vẫn không rời mắt khỏi trang giấy. “Có gì hay, dù sao cũng chỉ là hư cấu, gạt người hết.”

“Nhưng mà cũng có thể ngắm một đàn mỹ nữ mà, điểm ấy thì xem phim sinh động hơn.” Tiểu Vũ bảo.

Thiều Nguyệt dùng gáy sách gõ lên đầu Tiểu Vũ. “Thu hồi lại ngay cái biểu cảm mê gái kia đi, nếu không tao không xem cùng với mày đâu.” Dứt lời, Thiều Nguyệt uống một ngụm cà phê đặt trên bàn, hiện tại hai người đang ở trong một quán nước trước cửa trường học, bởi chỗ này cung cấp dịch vụ xem truyền hình miễn phí, thành ra con bạn chuyên gia rủ rê cô tới chung cho vui, cũng may cô khá ưa thích quán này, cho nên liều mạng bồi quân tử.

Tiểu Vũ khổ não nghiêm mặt. “Thiều Nguyệt à, chừng nào mày mới bắt kịp xu hướng vậy, suốt ngày dúm mũi vào sách vở, có khi trang giấy sắp mọc hoa đến nơi đó.” Tiểu Vũ là bạn học của Thiều Nguyệt từ thời cấp cao trung, làm bạn thân bấy lâu nay, dạo đây Thiều Nguyệt cũng là người im lặng ngồi yên một chỗ đọc sách, ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ phủ lên người cô tựa như một vầng quang vừng, thỉnh thoảng có cơn gió thổi qua, mái tóc đen dài khẽ bay, đẹp tựa như bước ra từ trong tranh vẽ. Giờ hai người đã là sinh viên đại học, thế mà cô vẫn như trước, nho nhã văn tĩnh, đôi khi lại chẳng giống người bình thường, nói chung bên ngoài điềm đạm, nội tâm lại là một người đặc biệt quán triệt tín niệm của bản thân, tuy Tiểu Vũ cũng chẳng rõ Thiều Nguyệt tín niệm cái gì.

“Thư trung tự hữu nhan như ngọc, thư trung*...” Thiều Nguyệt đóng sách vào.

*Nghĩa đen: Trong sách có người con gái dung nhan đẹp như ngọc, nhằm khuyến khích việc học của người xưa, đặc biệt là việc “dùi mài kinh sử”. Vì rằng, có học đi thi đỗ đạt làm quan, thì mới mau chóng được giàu sang phú quý, kẻ hầu người hạ, xe ngựa đón... và nhất là có người vợ đẹp “như ngọc” như lòng mơ ước. Câu thơ trích từ “Lệ học thiên” của vua Tống Chân Tông - Triệu Hằng, với ý nghĩa muốn nói về tầm quan trọng của việc học và đọc sách.

“Dừng, dừng ngay, những lời mày nói tao nghe không hiểu, tao thấy mày chỉ hợp với kiểu cách sinh hoạt của dân cổ đại thôi, suốt ngày thơ văn thơ văn chẳng bao giờ chịu ngừng.” Tiểu Vũ thật sự chịu không nổi cái kiểu của Thiều Nguyệt, ngay lập tức ngồi kể lể nội dung Hoa Thiên Cốt nhằm thu hút sự chú ý của cô. “Này, Tiểu Nguyệt, bộ Hoa Thiên Cốt là sư đồ luyện đó nha!” Thấy Thiều Nguyệt nhướng mày nhìn mình bèn tiếp tục. “Thời điểm Hoa Thiên Cốt sinh ra vô cùng quý dị, máu của nàng có thể khiến hoa cỏ xung quanh trăm dặm héo tàn trong nháy mắt, cơ thể còn phảng phất mùi hương kì lạ, dễ hấp dẫn bọn yêu ma, cho nên Chưởng môn Thanh Hư của phái Thục Sơn đặt tên cho nàng, gọi là Hoa Thiên Cốt...” Luyện thuyết một hồi, Tiểu Vũ đành phải dừng lại uống ít nước nhuận miệng.

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ

Vô duyên tri diện bất tương phùng

Hoa lạc hoa khai tự hữu ý

Lưu thủy man man tự vô tình

Sinh tử luân hồi hữu thiên mệnh

Hồng trần hảo mộng nhất trường phong

.....

Giới thiệu

Tinh Vệ, thực tập sinh của Công ty TNHH ở Thượng Hải, sắp sửa trở thành thành viên chính thức của nhóm nhạc nữ thần tượng SNH48, đây đối với nàng là một tin vui rất lớn, tất nhiên nàng sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn thiết đãi các bạn của mình, nhưng chưa kịp ăn mừng thì nàng đã xuyên qua bởi một tình huống hết sức cầu huyết.

Đã xuyên qua thì thôi, cứ cố tình lão thiên gia lại cho nàng xuyên vào cơ thể của Lưu Hạ, em gái của Sát Thiên Mạch, hơn nữa còn là một người đã chết rồi mới đau chứ...cho nên nàng Tinh Vệ của chúng ta chỉ có hai con đường để lựa chọn:

Thứ 1: làm một kẻ qua đường an phận thủ thường, người không chạm ta ta không chạm người

Thứ 2: cứu vớt nữ chính Hoa Thiên Cốt, ngăn cản tình yêu giữa nàng với Thượng tiên Bạch Tử Họa

Liệu rằng nàng Tinh Vệ sẽ chọn phương án nào trong khi nàng chỉ là một kẻ bình thường không hơn không kém.....

Cp: Ôn nhu tỷ tỷ thụ x gốc manh muội muội công

Nhân vật chính: Tinh Vệ (Lưu Hạ), Hoa Thiên Cốt ||| Phối diễn: các nhân vật khác

P/s: Vì có nhiều người bỏ phiếu kêu Au viết đồng nhân Hoa Thiên Cốt nên bộ này au xin gửi tặng đến mama kính yêu,

Thieu Nguyệt gật đầu. “Ừ, mô típ anh hùng cứu mỹ nhân với nhất kiến chung tình, quả là không thể thiếu trong tiểu thuyết, phim ảnh. Nhưng vì sao Bạch Tử Họa lại muốn ngăn cản Hoa Thiên Cốt tiến nhập Trường Lưu?”

Tiểu Vũ thấy Thieu Nguyệt rớt cuộc cũng có chút hứng thú liền vội vã, hưng phấn đáp. “Đó là bởi Hoa Thiên Cốt là sinh tử kiếp của Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa không hạ thủ giết nàng được, chỉ đành đuổi nàng đi.”

“Sinh tử kiếp? Là gì vậy?” Thieu Nguyệt thắc mắc.

“À, là một loại định mệnh, dù sao thì chỉ cần gặp một lần sẽ phải chết.” Tiểu Vũ trả lời.

“Chết? Thế sao không gọi là tử kiếp mà lại gọi là sinh tử kiếp?” 2

“Này....” Tiểu Vũ bí đường. “Ê, mày quản nhiều thế làm gì, dù sao cũng chỉ là phim ảnh, hà tất phải tích cực thế.”

“Mày cứ nói thẳng ra mày không biết đi.” Thiều Nguyệt lạnh lùng mở miệng.

Tiểu Vũ bị Thiều Nguyệt làm què mặt vẫn lập tức khôi phục khuôn mặt nhất quán tươi cười. “Tiểu Nguyệt, cuối cùng thì mày có nghe nữa hay không.”

Thiều Nguyệt nhìn Tiểu Vũ, lòng cực kỳ muốn đáp, không, tao không muốn nghe. Song ánh mắt Tiểu Vũ kỳ vọng thế kia, cô đành chịu bại trận, thôi quên đi, vì không muốn đả kích Tiểu Vũ, cô gật đầu.

Quả nhiên Tiểu Vũ tinh thần hưng phấn bắt đầu thao thao bất tuyệt. “Sau này Hoa Thiên Cốt một lòng một dạ quyết tâm bái Bạch Tử Họa làm sư phụ, đám đệ tử khác cũng cố gắng phô diễn hết tài năng, ai cũng muốn làm cái vị trí duy chỉ có một đấy, song bằng hữu tốt nhất của nàng, Nghê Mạn Thiên lại trở mặt phản bội. Hai thầy trò sớm chiều bên nhau, dần dà Hoa Thiên Cốt nảy sinh chấp niệm ái mộ sâu sắc đối với Bạch Tử Họa. Mà đạo tiên Hạ Tử Huân vì quá yêu Bạch Tử Họa, muốn phá kiếp số của hắn nên hãm hại Hoa Thiên Cốt, bởi cứu Hoa Thiên Cốt mà Bạch Tử Họa trúng kịch độc....”

“Sao tự dưng ngưng?” Thiều Nguyệt khó hiểu nhìn Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ than thở. “Phần dưới bắt đầu màn ngược.”

“Không phải mày bảo muốn ngừng cũng không ngừng được à?” Thiều Nguyệt uống một ngụm cà phê.

“Cơ mà nhắc lại làm tao đau lòng lắm á!” Tiểu Vũ che ngực giả bộ vô cùng thương tâm.

“Vậy thì thôi đừng kể nữa.” Dứt lời lại cầm sách lên đọc, sao Tiểu Vũ có thể để cô toại nguyện, nó mau chóng đoạt lấy quyển sách trên tay cô.

“Kể chứ! Sao lại không kể!” Tiểu Vũ trầm nghĩ, thực vất vả mới khiến Thiều Nguyệt hứng thú, làm sao có thể để nó dính lại đồng sách vở. “Sau đây Hoa Thiên Cốt cứu Bạch Tử Họa, không cần thận giải phong ấn cho Yêu Thần, chiếm được Hồng hoang chi lực....”

Rốt cuộc Tiểu Vũ cũng kể xong, nằm bò lên bàn liên tục than vãn. “Ôi mẹ ơi, ngược quá trời....”

Thiều Nguyệt cau mày trầm tư, Tiểu Vũ nhìn thoáng qua biểu cảm của cô, nhất thời hưng phấn đứng dậy,

ghé sát bên người Thiều Nguyệt, “Thế nào? Có thấy hứng thú không? Muốn coi thử chứ?”

Thiều Nguyệt lắc đầu, “Bạch Tử Họa quá mâu thuẫn, Hoa Thiên Cốt thành ra như vậy, nguyên nhân cơ bản là do hấn.”

“Thế nhưng Bạch Tử Họa cũng yêu Hoa Thiên Cốt nha, hấn chỉ muốn bảo hộ Hoa Thiên Cốt mà thôi.” Tiểu Vũ lại bị Thiều Nguyệt tìm cách giảng đạo.

“Vậy ư? Theo tao, Bạch Tử Họa chỉ áp đặt ý nghĩ của mình lên Hoa Thiên Cốt chứ chưa từng suy nghĩ tới việc cùng tiến cùng lùi với nàng, cái loại bảo hộ của hấn về căn bản hoàn toàn trái với nguyện ước của Hoa Thiên Cốt, hấn chỉ mượn cơ bảo hộ để tránh gây tổn thương cho nàng, cuối cùng không những hại thân, mà còn hại lòng.” Thiều Nguyệt rất không thích cách xử lí của Bạch Tử Họa. 3

“Thế à? Nếu như mày mà là Bạch Tử Họa...”

“Đương nhiên tao sẽ không làm ra loại chuyện gây tổn thương cho Hoa Thiên Cốt, mà sẽ cùng nàng gánh chịu tất cả, cùng nhau đối mặt. Cho dù nàng hấp thụ Hồng hoang chi lực, trở thành Yêu Thần thì có sao, chỉ cần giúp Hoa Thiên Cốt thiện niệm, không làm hại chúng sinh là được. Hơn nữa dẫu cho nàng gây họa chốn nhân gian, tao cũng sẽ đi đánh thức lương tri nàng, tuyệt không sử dụng phương thức kia của Bạch Tử Họa, vì thiên hạ mà muốn giết Hoa Thiên Cốt.”

“Má... lần đầu tiên tao nghe thấy dạng thuyết pháp như thế, Tiểu Nguyệt này, lối suy nghĩ của mày thật... đặc biệt, bất quá tao lại thích, giá như Bạch Tử Họa tính được như mày, có lẽ bọn họ cũng sẽ không ngược đến thế.” Tiểu Vũ cười cười.

“Nếu thế, sợ là mày chẳng còn phim xem.” Thiều Nguyệt giành lại cuốn sách trong tay Tiểu Vũ.

“A . . . phải nha, há há...” Tiểu Vũ ngại ngừng bật cười.

“Thôi được rồi, mày cũng coi xong thì chúng ta về đi, không buổi chiều nay lại đến muộn.” Thiều Nguyệt đứng dậy, bước ra ngoài.

“Ê, Tiểu Nguyệt, chờ tao với.” Tiểu Vũ cuống quýt thu dọn đồ đạc, đuổi theo.

Vốn dĩ Thiều Nguyệt cũng không ngờ, bản thân chỉ vô tình nói vài câu, chúng lại trở thành hiện thực ở tương lai. Lúc tới khu vườn trường, Tiểu Vũ còn đang lải nhải không yên bên tai Thiều Nguyệt, Thiều Nguyệt cũng không cắt đứt nó, chỉ rất bất đắc dĩ. Khi ấy, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, thái dương sau buổi trưa chậm rãi bị che khuất, chung quanh truyền đến tiếng kêu kinh ngạc của đám sinh viên, “Mau nhìn kia, là nhật thực!”

Thiều Nguyệt và Tiểu Vũ cũng ngẩng đầu lên, mặt trời dần dần bị nuốt trọn, khắp mọi nơi từ từ rơi vào màn đêm. Nhưng không đợi mọi người kịp hoảng hốt, bỗng chợt tiếng sấm vang rền, một tia sét đánh

xuống thân cây, khiến nó cháy đen thui trong nháy mắt, hỏa quang rực rỡ giữa nền tối đậm đặc. Đám sinh viên bắt đầu sợ hãi, chạy tới chạy lui, hầu như định trốn vào nhà, tránh chết thảm như cái cây kia.

Tiểu Vũ vội kéo Thiều Nguyệt bỏ chạy, mà Thiều Nguyệt lại cảm thấy sững sốt, cô cảm giác như lôi điện đang truy sát mình, kết quả là khi cô quay đầu kiểm tra, quả nhiên nó đánh tới ngay sát đằng sau. Tiểu Vũ ngoảnh mặt nhìn thoáng qua, nhin không nổi mà chửi thề, “Nắm chắc! Chuyện gì xảy ra thế kia, sét lại có thể đuổi theo con người ư?”

“Tiểu Vũ, cẩn thận!” Thiều Nguyệt cả kinh hét lên, Tiểu Vũ vừa nghe thấy bèn xoay cổ lại, ai ngờ Tiểu Vũ chỉ mãi quan sát chứ không để ý phía trước đang chuẩn bị có một đạo lôi điện giáng xuống. Thiều Nguyệt vội vã túm tay đứa bạn, ngăn Tiểu Vũ tiếp tục chạy tới, song tia sét nọ không hề buông tha bọn họ, lại ầm ầm giáng xuống thêm một lần nữa, Thiều Nguyệt mau chóng đẩy Tiểu Vũ đi, chính bản thân lại bị lôi điện bổ trúng, cô thấy toàn thân như tê liệt xúc giác, trước lúc đánh mất ý thức, cô nghe được tiếng kêu của Tiểu Vũ, nhưng chưa kịp rõ nó la gì đã ngất lịm.

Tiểu Vũ ngã quỵ lên mặt đất, vừa ngẩng đầu đã chứng kiến cảnh Thiều Nguyệt bị sét đánh, bèn cả kinh kêu lên: “Tiểu Nguyệt!!!” Một trận cuồng phong xuất hiện cuốn hết lôi điện đi, bầu trời dần trở nên quang đãng, giống như tất cả những chuyện vừa xảy ra chỉ là ảo giác, Tiểu Vũ đứng dậy, run rẩy đi tới chỗ Thiều Nguyệt vừa bị sét đánh, nơi này chẳng còn một bóng người, không gì hết, chỉ có một quyển sách lạnh lặn nằm trên mặt đất.

Tiểu Vũ nhặt quyển sách lên, phủi bụi trên bìa, thì thào lẩm bẩm: “Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt....” rồi quỳ xuống mặt đất ôm chặt nó bật khóc.

Bạn Editor: Sự thật kinh hoàng: Mình vẫn chưa có bản Raw, edit từ QT nhai sẵn vô cùng bất tiện, lại khó nữa TT.TT 1

Tiểu Cốt còn lâu mới ra đời, chương tiếp theo gặp Bạch Tử Họa nhé

3. Chương 2: Trường Lưu

Bầu trời quang đãng, thi thoảng có mấy đám mây nhàn nhã dạo chơi trôi tới trôi lui, bên dưới phủ một lớp cây cối màu xanh tươi tốt nối tiếp nhau trên những ngọn núi, chỉ thấy một lão giả ngự phi kiếm với mái đầu trắng, ngay cả lông mày và râu cũng bạc, toàn thân diện thanh sam lam sắc, y chang một đạo sao xẹt ngang, mang theo gió mà phá tan tầng mây, tạo nên những nét bạch ngân nhìn đến thích mắt. Lúc này, lão chợt cảm thấy phía trước cách đó không xa xuất hiện chấn động khác thường bèn dừng lại, đột nhiên một ngọn núi bị bao trùm bởi tầng tầng lớp lớp mây đen, sấm sét rực sáng, lão bấm tay tính toán, lập tức nhíu mày khó hiểu, thế gian có thứ lão tính không nổi ư? Có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tiền phương bỗng vang lên âm thanh ầm ầm, lão quan sát kĩ, đám mây đen kia chậm rãi tiêu tán, cuối

cùng tiêu thần vô tung vô ảnh, tựa như tất cả những gì xảy ra ban nãy chỉ là ảo giác. Lão giả phát ống tay áo bay về phía sơn cốc nọ, tới gần bắt đầu kiểm tra, ấy thế mà có một nữ tử trang phục quái dị đang nằm một chỗ, thân thể còn lưu lại một tia lôi điện chợt lóe chợt tắt; song điều khiến lão giả kinh ngạc hơn cả chính là, có một thanh kiếm ở ngay bên cạnh nàng ta, thân kiếm cũng bị lôi điện vờn quanh, y chang một con rồng bay lượn ngang dọc nó. Lão giả định duỗi tay lấy kiếm, nhưng hần mới chỉ chạm đến cái chuôi đã bị lôi điện bao bọc nó giật giật một chút, ngón tay có cảm giác tê dại, lão giả ngạc nhiên thu tay lại, vuốt vuốt chòm râu, híp mắt trầm tư ngắm nghía nữ tử và thanh kiếm trên mặt đất.

Thieu Nguyệt mở mắt, ngay tức khắc thấy mình đang ở trong một gian phòng cổ kính, hơn nữa tất cả mọi thứ đều được làm bằng gỗ liền mảnh không khỏi thắc mắc. “Kết cấu căn phòng này toàn làm bằng gỗ tinh chất, tốt như vậy, đây là đâu?” Thieu Nguyệt thử cựa quậy, phát giác thân thể hơi tê, lại đột nhiên nhớ ra việc mình bị sét đánh, lúc đó đã mất cảm giác, nhưng vẫn mơ hồ nghe thấy tiếng Tiểu Vũ gọi, Thieu Nguyệt bèn cả kinh ngồi dậy. “Tiểu Vũ!” Mà khi ngồi dậy, trước mắt Thieu Nguyệt nhất thời đen đặc, suy nghĩ quay cuồng, cô xoa xoa huyệt thái dương, nhắm mắt lắc đầu, cố gắng giảm bớt sự chóng mặt.

Một cô gái tiến đến, thấy Thieu Nguyệt xanh xao ngồi lắc đầu trên giường thì cho rằng cô đang khó chịu, bước lên phía trước hỏi. “Người không sao chứ?”

Thieu Nguyệt định trả lời, nhưng vừa nhìn thấy kiểu cách ăn mặc của đối phương, cô lập tức ngừng lại, nội tâm thấy ngạc nhiên không thôi, cái gì thế này? Sao cô ta lại mặc cổ trang, chẳng lẽ vừa đi quay phim về? Hay là cosplay? Cô gái kia thấy Tiểu Nguyệt không hề nhúc nhích mà cứ nhìn mình chằm chằm bèn cúi đầu kiểm tra quần áo, cũng đâu có gì bất thường đâu ta, “Này, người làm sao thế?” Vừa nói vừa vẩy vẩy tay trước mặt Thieu Nguyệt.

Thieu Nguyệt thu hồi tư tự, hỏi ra vấn đề mình đang quan tâm nhất bây giờ. “Đây là nơi nào vậy, sao tôi lại ở đây? Hơn nữa tôi...” Thieu Nguyệt cảm thấy nghi hoặc, rõ ràng mình bị sét đánh mà, sao hiện tại không có chút thương tích nào?

“Đây là Trường Lưu Sơn, Chương Môn đích thân mang người về đây.” Cô gái kia đáp theo đúng sự thật.

Trường Lưu Sơn? Sao nghe quen tai thế nhỉ? Thieu Nguyệt nhíu mày tự hỏi, lại còn Chương Môn nữa? Đây không phải phong cách xưng hô trong môn phái thời cổ đại ư?

“Đây là y phục Chương Môn bảo ta cầm đến, người mau thay đi.” Cô gái kia hiểu kì ngắm nghía trang phục quái đản của Thieu Nguyệt.

Thieu Nguyệt nhìn bộ cổ trang trên tay đối phương, “Mấy người... đang quay phim à?”

“Hả? Quay phim? Là sao?” Cô gái kia không hiểu nên tò mò.

Thieu Nguyệt thấy người ta thực sự không hiểu, vậy chuyện gì đang xảy ra? Lẽ nào nơi này có nền văn

hóa khác biệt vô cùng với chỗ của mình sao? Thiều Nguyệt thấy đối phương còn đang giờ y phục chờ mình nhận liền vội vã tiếp đón, lại nhận ra mình chưa biết phải gọi đối phương như thế nào bèn xấu hổ mở miệng. “Cô là....”

Cô gái thấy Thiều Nguyệt chần chờ, nhanh chóng tự giới thiệu. “Ta là Tử Trúc, đệ tử mới gia nhập Trường Lưu Sơn.”

“Còn tôi là Thiều Nguyệt, à.... Trường Lưu.... là đâu vậy? Hơn nữa... sao cô lại mặc cổ trang?” Tuy Thiều Nguyệt nhớ rằng đã nghe qua danh tự Trường Lưu ở rồi, song hỏi luôn thì vẫn tốt hơn.

Tử Trúc kinh ngạc, trừng mắt nhìn Thiều Nguyệt chẳng khác nào chuyện Thiều Nguyệt không biết đến Trường Lưu là một việc không thể nào chấp nhận được, Thiều Nguyệt thấy biểu cảm cô gái kia thì thắc mắc. “Sao thế, tôi nói sai à?”

Tử Trúc xua tay liên tục, “Không, không, chỉ là ta ngạc nhiên khi giờ vẫn còn người không biết tới Trường Lưu.”

“Vậy là tôi nên biết sao?” Thiều Nguyệt hỏi ngược lại.

“E rằng cả thế gian này không ai không biết Trường Lưu, Trường Lưu là môn phái cường đại nhất tiên giới, các môn phái khác cũng phải theo lệnh Trường Lưu, như thiên lôi sai đâu đánh đó.” Nói đến đây, Tử Trúc có chút tự hào.

“Tiên giới?” Thiều Nguyệt nhún mày, chẳng lẽ còn có cái thế loại tu tiên, yêu quái này nọ ư, đây rốt cuộc là đâu? Thiều Nguyệt nghĩ hình như bản thân đã đi tới một thế giới tưởng tượng rồi.

“Đúng rồi, tiên giới là một trong số lục giới, lục giới thiên địa, chia làm Nhân giới, Minh giới, Yêu giới, Ma giới, Tiên giới, còn cả Thần giới, tức là tu luyện thành tiên, đạo lạc sẽ hóa ma, con người sau khi chết sẽ tiến nhập minh giới. Bởi vì linh khí nhật nguyệt sinh số, nhân quả thiên địa sinh yêu, động vật, thực vật, cái gì ô uế cũng có thể trở thành yêu. Nhân giới rộng lớn nhất, số lượng người đông đảo, tộc khác chỉ là một phần rất nhỏ. Ngũ giới phải sống dựa vào Nhân giới, hoặc cùng chung sống song song, hoặc tất cả chỉ là phù du bọt biển. Nhân giới chính là khởi nguyên của Lục giới, là xuất phát của vạn vật....” Tử Trúc thao thao bất tuyệt giảng giải. “Được rồi, người vừa mới nói cổ trang, ý chỉ quần áo trên người ta sao?” Tử Trúc chỉ chỉ trang phục mình, thấy Thiều Nguyệt gật đầu, nàng mới tiếp tục nói. “Chúng ta ai cũng mặc như vậy, chỉ có đồ của người mới gọi là kì quái, ta chưa từng thấy qua.”

Bỗng nhiên Thiều Nguyệt cảm giác đây không giống như thế giới của mình, bằng không nếu theo lời cô gái cổ đại trước mắt này, mình mới chỉ gặp qua tiểu thuyết, cơ mà sao mình lại ở cái tiên giới này nhỉ? Giữa lúc Thiều Nguyệt ngơ ngác nghĩ mãi không lí giải nổi, một vị lão giả tóc bạc râu trắng bước vào, Tử Trúc vừa thấy lập tức khom lưng hành lễ. “Chưởng Môn.”

“Ừ.” Lão giả gật đầu, ý bảo Tử Trúc đứng dậy rồi đến trước mặt Thiều Nguyệt. “Cô nương còn chỗ nào thấy không khỏe không?”

Cô nương? Lần đầu tiên Thiều Nguyệt được ai đó gọi như vậy, bất quá bây giờ đang là thời cổ đại, cô liền bình tâm trở lại, nhận ra lão giả kia còn đang chờ mình đáp bèn lắc đầu biểu thị bản thân hoàn toàn không đau ốm ở đâu hết, ngay tức thì nghĩ tới hoàn cảnh hiện tại. “Tôi...”

Lão giả giơ tay ngăn Thiều Nguyệt nói tiếp. “Ta biết ngươi đang có rất nhiều thắc mắc, trước cứ thay y phục đi đã, chốc nữa ta sẽ trả lời.”

Thiều Nguyệt gật đầu, sau khi lão giả rời khỏi, cô đổi lại cổ trang, nhưng cổ trang quá rườm rà, mặc vào cũng chẳng biết cài kiểu gì, chỉ đành hướng ánh mắt cầu sự giúp đỡ về phía Tử Trúc. Tử Trúc cảm thấy buồn cười với ánh mắt chẳng biết nên làm gì của Thiều Nguyệt, lần đầu tiên nàng thấy có ai không mặc nổi quần áo, rồi lại tự thấy mình cười thì hơi suồng sã bèn làm bộ giơ tay lên ho khan mấy tiếng để che giấu khóe miệng không nhìn được mà nhếch lên, đi đến trước mặt Thiều Nguyệt. “Được rồi, để ta giúp ngươi mặc.”

Thời điểm Thiều Nguyệt nhận ra nụ cười của Tử Trúc liền đỏ ửng mặt, giải thích. “Tôi chưa từng mặc qua y phục như thế này, cho nên không biết phải làm sao.”

Tử Trúc kinh ngạc nhìn Thiều Nguyệt, sau đó lại nhìn quần áo trên người cô, lẩm bẩm. “Ta không trách ngươi...” Thất xong thất lúng, Tử Trúc lùi về phía sau một bước. “Ồn rồi.”

Thiều Nguyệt một thân bạch sam, không trang điểm lại càng làm nổi bật mái tóc đen như mực cùng làn da trắng nõn, trông tựa như tiên tử, Tử Trúc dụi dụi mắt, lập tức thở dài bảo. “Thiều Nguyệt này, so người lúc mặc bạch sam với ban nãy quả thực như hai người khác hẳn nhau, có khi sánh bằng Tôn Thượng của chúng ta đó.” Nàng tưởng tượng hình ảnh Bạch Tử Họa một thân bạch y đứng bên Thiều Nguyệt một thân bạch sam, suy đi tính lại đều thấy hình ảnh kia thực quá đẹp.

“Tôn Thượng?” Thiều Nguyệt chỉnh sửa qua bộ bạch sam, cô vẫn chưa quen lắm nên phải đi thử vài bước.

“Ừ, Tôn Thượng là đệ tử tâm đắc nhất của Chương Môn của chúng ta, bây giờ Người đã trở thành Thượng tiên rồi.” Tử Trúc sùng bái mà nói.

“À...” Thiều Nguyệt lạnh nhạt đáp, vị lão giả kia chắc đang đợi cô, cô phải mau chóng một chút, xong chợt quay sang quan sát cái người vẫn còn biểu lộ sự si mê - Tử Trúc, cô từng thấy qua biểu tình ấy trên mặt Tiểu Vũ, bèn bất đắc dĩ hướng ra bên ngoài, nhìn bầu trời xanh thẳm, không biết tình hình hiện tại của Tiểu Vũ như thế nào, mình đột nhiên biến mất, liệu nó có hoảng hốt hay không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-ho-em-suot-doi>